

ILÁMPÁS

„Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék?” (Zsolt 27,1)
Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja - V. évfolyam 4. szám - 2006. tél

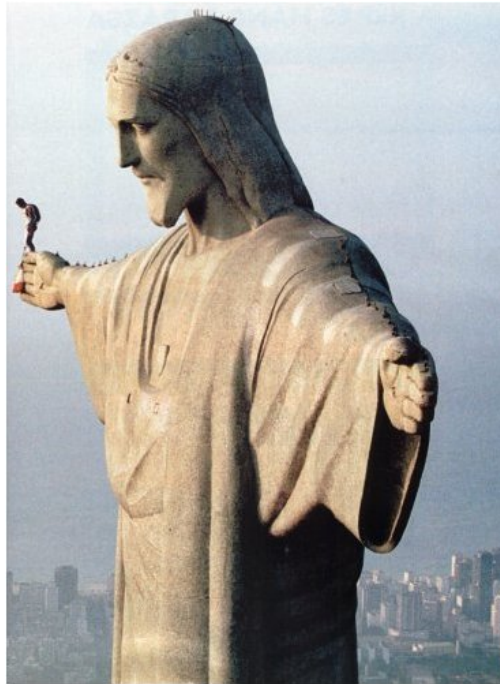
„Az Ige testté lett...” (Jn 1,14)

Inkarnáció vagy reinkarnáció?

Látod Isten? - kérdezhetném a szembejövőtől, de nem tudna felelni, mert nem tudja, kit kellene látnia. Így aztán - jobb híján - vagy azt mondaná, hogy igen, vagy azt, hogy nem, de egyik sem lenne igaz. Saját képzeletünket látjuk, saját elképzeléseinket véljük „istennek”, hiszen éppen ezt jelenti az a mindenki által jól ismert mondat, hogy *Isten láthatatlan*.

Következtetni rá, azt lehet. Ezt úgy is szokták mondani: a lába nyomát, a keze munkáját, a léptei következményeit átéljük, tapasztaljuk. Körülnézünk a világban: látjuk a természetet, és csak a logika szabályain erőszakot téve tudjuk megmagyarázni a mindenség létét és folyását anélkül, hogy Istenre ne következtetnénk belőle. Ugyanígy vagyunk a történelemmel is: az emberi makro- és mikrosorsok tanulságai és vargabetűi mind alázatra intenek. De ez mind csak nyom, jel. Mint a tűzhelyre készített lábas, benne az ebéd, melyet megtalál az üres lakásba hazaérkező férj: nyom a feleségétől, annak keze nyoma. De hol van, aki főzte? Róla egy árva betűt sem tudunk mondani. S ez így is marad mindaddig, amíg valamiképpen szemünk elé nem lép, láthatóvá nem teszi magát.

Ennek a bekövetkeztéről tudósít a fenti mondat János evangéliumából: az Ige, vagyis az embert megszólító isteni szó (hang, írás) *testté*, azaz számunkra láthatóvá, megismerhetővé

vált. Így fejezi ki a súlyos, tömör gondolatokat leíró János azt, amit a latin *inkarnáció* szó jelent: alázatos emberré öltözött a láthatatlan Isten, hogy velünk, szereteteivel lehessen, bizonyosságra segítsen bennünket a homályos jelek közül, és emberi testtel viselje el azt a szenvedést, amit mi okozunk neki.

E Lámpásban - az előző számokban közölt tanulmányok folytatásaként - olvashatunk az ősi hindu és az abból eredő buddhista hit alapvető elvéről, a *reinkarnációról*. Igen, valóban ugyanaz a szó, épp csak a „vissza-”, „újra-” igekötő került elé. De a nyelvtani bővítményen túl még egy súlyos tartalmi különbség is van közöttük: A keresztények örömhíre alapján Jézus születésében *Isten* vállal fel terhet, szenvedést, keresztet - emberi életet és halált -, hogy minket megsegítsen, és láthatóvá, megismerhetővé, bizonyíthatóvá legyen számunkra. A hindu-buddhista hitvilágban pedig a reinkarnáció az *ember* keserű sorsa, keresztje. Nincs nagyobb, fontosabb cél számára, mint ettől, a tettei következményeként való folytonos újra-születéstől megszabadulni. Erre a szabadulásra azonban abban a hitvilágban *nincs, aki elsegítse*. Szívszorító magányban van az

ember, *egyedül* életével, tettei alatt roskadva. Csak *önmagában* bízhat.

Nekünk, az ekképpen roskadó embereknek a fejét emeli fel a betlehemi csillag: *lásd, Isten nem távoli eszme! Sorsod, életed megmentője ő! Hozzád jött, egész közel, álmodni sem mernél, mit meg nem tesz érted!*

schg

„Karácsony az Úr Jézus születésének napja. Egy új világnézet, egy új filozófia elindulásának napja, mely a múlt tanaival szemben meghirdette a szeretetet mint gyógyító, jóvátevő, sikerre vezető, és boldogságot biztosító isteni erőt.

Szinte kétezer esztendő eltelt azóta, de az emberiség állásfoglalása a szeretet tanával szemben, vajmi keveset változott. Templomok épültek ugyan, a szeretet vallásának tiszteletére, s a civilizált világ urai illedelemből el-eljárnak ezekbe a templomokba. De tetteik felett továbbra is a gyűlölet uralkodik, akárcsak a kőkorszak idején.”...

„Addig nem lesz béke ezen a földön, amíg a szeretet uralma el nem érkezik.”...

„Mi, egyébként, a magunk kis erejéből nem sokat tehetünk a világ megváltoztatására, ez igaz. De meggyűjthetünk egy kicsi gyertyalángocskát, a magunk emberségének lángját a gyűlöletnek, elfogultságnak, irigységnek, közömbösségnek ebben a szénfekete éjszakájában. Kicsike tért világít meg csupán egyetlen pislogó lángocskában ebben a szörnyűséges nagy sötétségben. De itt egy fénypont és amott egy fénypont s oda túl egy harmadik meg egy negyedik: mégis csak jelt ad arról, hogy emberek vagyunk, hogy a sötétség mélyén emberek is élnek, s hogy nincs veszve még minden. Hogy rajtunk, embereken múlik csupán: meggyűjtjük-e valamennyien a lelkünkben várakozó szeretet lángját vagy nem.”

Wass Albert: Karácsonyi üzenetek

HAZAI VENDÉGEINK

Tatabányai mozaikok

Az ember gondolkodását és későbbi életét alapvetően meghatározza a gyermekkor és a hely szelleme, ahol felnőtt. Még inkább hatnak ránk emberi kapcsolataink, amelyeken keresztül formálódunk. Felnőtt korunkban – talán nem is tudjuk – de döntéseinkben újra és újra befolyásolnak minket a régi élmények, hangulatok, ízek, fájdalmak és örömök. A keresztyénként az életünket alapvetően az Istennel kialakított kapcsolat vezérli, amit Isten a közösségen keresztül formál. A gyülekezet része az életünknek főleg akkor, ha lelkeszcsaládba születünk olyan időben és olyan helyen, amikor és ahol én születtem 1972 telén. Negyedik gyermekként jöttem a világra, ami akkoriban - főleg az állandóan változásban lévő egykori kommunista bányászvárosban - különös volt. Testvéreimmel ellentétben én csak a Tátra utcai lelkeszslakra emlékszem, hisz ide születtem és itt is nőttem fel. Az Alsógalla és a vasút közötti városrész (Középső) formás tisztségviselő házaival és utcáival, a Galla patak rétei, az erőmű pernye hegye, a vasúton túli egykori bányászkolónia sajátos hangulata, a Turul madár és a környék szép erdősegei voltak gyermekkorom színterei. Másrészt sok időt töltöttem nagyanyámnál, áldott emlékü Velits Dezsőné házában és virágos kertjében a bánhidai erőmű akkor még szépen rendbe tartott, angol stílusban megépített és élettől nyüzsgő lakótelepén. A városra nehezedő cementgyári por, a füstölő kémények, a szmogos téli esték, a déli harangszó helyett fújó erőművek, a zakatoló győri vonat, a hajnalban munkába induló bányászok arca, a füstös kis mozik hangulata, a fárasztó utazások és biciklizések élménye a hosszú városban, az iskolai örömök és konfliktusok, a szüleimmel töltött barkászó és hóvirágszedő kirándulások, és az utcabeli barátokkal eltöltött sok idő emléke ma is bennem él.

A nyolcvanas évek elején még furán és néha gyanakvóan néztek társai és tanárai a papgyerekekre. A Ságvári Endréről elnevezett ötezres számú úttörőcsapatnak nem én voltam az „élűttörője”, de azért bevettek maguk közé. Az a tény, hogy egykori iskolámat még mindig Ságvárinak hívják - meg kell, hogy valljam – elszomorít.

A lelkeszcsalád élete teljesen összeforrt a gyülekezet életével. Rendkívüli életforma volt ez, hisz a közös hétvégék csak vasárnap délután kezdődhetek el, bár amikor édesapám éveig Csabdi és Bicske szolgálatát is ellátta, bizony két órakor felállt a vasárnapi asztal meghitt légköréből és autóba ülve indult a délutáni istentiszteletet megtartani. Később, esperesként a helyzet tovább romlott. Emlékszem, a lelkeszslak mindig nyitva állt és a gyülekezeti élet színtere volt, ahova alkalmas és alkalmatlan időben bárki megérkezhetett. Hivatali időt nem lehetett kiírni, mert a város rossz közlekedése és a nagy távolságok miatt, ha valaki végre odaért a Tátra utcába, nem lehetett egyszerűen elküldeni. A gyökértelenség miatt amúgy is az átlagosnál érzékenyebb

népek éltek a városban, akik a gyülekezethez fűződő kapcsolatukat sokszor a lelkesz személyiségéhez kötötték. Édesapám és édesanyám szolgálata egyben lelkeszi, szociális, és gondnoki feladatok ellátásából is állt. Előtte vannak a szentesték, amikor a szűken vett családon kívül, ami nyolc-tíz főtt jelentett, a gyülekezet magányos tagjai közül is négyen-öten körbeülték a karácsonyfánkat, és ez mindenkinek természetes volt. Egyszer még az is előfordult, hogy éppen a vacsora tálalása előtt egy kétségbeesett hang szólt a telefonba, hogy elveszett az egyik családtag, segítsen a lelkesz megkeresni. Apám órákra eltűnt, mire végre elkezdődhetett a gyertyagyújtás. Magamban hordozom a szeretetvendégségek áldott hangulatát, a tea és sütemények ízét. Miközben írom ezt a néhány sort ismerős arcok jelennek meg előttem, akik hűséges munkatársai voltak édesapámnak, akiknek élete végigkísérte a mi életünket is, hisz a hívó embernek örömeiben és bánatában egyaránt fontos Isten, és a Krisztushoz vezérlő lelkipásztori szolgálat. Sosem felejttem Galló Andrásné, aki - amíg ereje engedte - a gyülekezet mindeneseként szolgált, és néha még ügyelt is rám a Vasút utcai kis lakásában. Menyhárt István és felesége szinte unokajaként szeretett. Voltak, akik kétkezi munkájukkal segítettek a gyülekezetet és a lelkesz családját, mert szakmai tudásuk volt legnagyobb kincsük. Dax János bácsi fűrészporos arcát és sváb dialektusban mondott szavait ma is látom és hallom. Jónácsik Imre felügyelő úr ősz, tekintélyt parancsoló, de ugyanakkor csendes és bölcs alakja is előttem van kedves feleségével az oldalán. Marton Antalék - miután keresztvíz alá tartottak - Homola Imrénével együtt szinte családtagként éltek közöttünk. Marton Antalné hűséges pénztárosa volt a gyülekezetnek és az egyházmegyének súlyos betegsége idején is. Juhos Györgyné a maga egyszerűségében és csendes voltában a rendszerváltás szelében egyszer csak a tatabányai gyülekezet legfőbb adományozójává lépett elő. Sosem feledek, amikor Juhos néni megjelent a lelkeszi hivatalban, és apám elé rakott egy marék kárpótlási jegyet és azt mondta: Mít lehet ezzel csinálni Tisztelendő Úr? Ez a kérdés valahol minősíti az egész kárpótlást, és rendszerváltozást. Akkor teológushallgatóként az ő megbízásából licitálgattam a környei művelődési házban karvalytekintetű ügyvédek és feldúlt gazdák között. Ma e földbirtok az egyházközség vagyona, aminek értéke előbb-utóbb növekedni fog. Az érdekes történeteket és neveket hosszasan lehetne még sorolni, de ugyanígy előttem vannak a hideg telek, az utálatos szénhordás és hamuzás, az eldugult emésztőgödör, amit hason fekve pucol a pap és családja, az éveig az udvarra hordott fürdővíz, és a garázs, ami a gyerek számára izgalmasnak tűnő dolgokat rejtett magában, holott csak egy-egy gyülekezeti tag átmenetileg elhelyezett, vagy örökül hagyott tárgya hanykolódott benne.

Gyermekként minden vasárnap a templomban ültem, ha akartam, ha nem. A parányi karzaton jó társaság gyűlt össze hétről hétre. Édesapám igehirdetései és emberi kvalitása bizonyosan olyan eszköz volt Isten kezében, ami végül a lel-

készi szolgálat irányába terelt. Szorongva gondolok a szentesti műsorokra, amelyek során rendszerint belesültem a négyesoros vers elmondásába, vagy a klarinétomon szólalt meg néhány hamis hang a reszkető szájtartásom miatt. Ki gondolta akkor, hogy valaha nekem is a kenyerem lesz a beszéd és a lelkészi munkával járó állandó nyilvánosság?

Ahogy az évek teltek-múltak egyre inkább belefolytam a gyülekezeti, elsősorban az ifjúsági munkába, ami sok örömet szerzett. Tatabányán tanultam meg az ökumenizmust is, „aminek ápolásában az evangélikusoknak élen kell járniuk!”. A református Battyai Miklós, Németh Dávid vagy Brückner Ákos rk. plébános szép példáját mutatatták az ökumenikus mozgalomnak, de a kisebb felekezetek is részt vettek alkalmainkon. Teológus hallgatóként a gyülekezetben bőven szolgálhattam, ami a lelkészi szolgálatra való felkészülésben is sokat segített.

Sok szál köt ma is Tatabányához, hisz édesanyám a városban él, és a gyülekezet aktív tagja, de feleségem családja is tatabányai. Feleségem is sokat köszönhet a gyülekezetnek, hisz felnőttként a bányai templomban keresztelkedett meg, és készült fel a „lelkészfeleségi szolgálatra”. Az egykori barátokkal és a volt osztálytársakkal a kapcsolatok meggyengültek, de mindig nagy öröm tölt el, ha egyikkel-másikkal mégis találkozom. Gyakran utazom hivatali ügyben Budapestre, ilyenkor jó érzéssel tekintek le az autópálya lábánál fekvő városra, ami sokat fejlődött a nyolcvanas és kilencvenes évekhez képest. Bár lakásunk van a városban, mégis ritkán tartózkodom hosszabb ideig otthon, hisz munkám máshova köt, és Szombathelyen is otthonra találtam családommal együtt. A tatabányai gyülekezet életét nem nagyon követem nyomon amióta átéltem édesapám nyug-

díjba vonulása körüli, némelyek által gerjesztett, mások által meglovagolt érthetetlen történéseket. Mindezt tovább tetézte édesapám váratlan szörnyű betegsége és halála. Az ítélkezési látszatát szeretném elkerülni, de talán ennyi év távlatából már leírhatom, hogy bizony sokakból hiányzott akkoriban a hitből fakadó nagykorúság, ami ha némi eleganciával jár, akkor kifinomult gondolkodást és tapintatot eredményez. Pedig ez a képesség segítheti az egész közösséget abban, hogy az étellel járó konfliktusokat megfelelően kezelje, és az adott közösség minden tagja ki merjen állni véleménye mellett, és ne mindig annak legyen igaza, aki a legharsányabb.

Apám sírját szinte mindig virágok és mécsesek borítják. Köszönet érte azoknak, akik a családon kívül megállnak a temetőben a tadosbányai mészkőből készült síremlék mellett. A nagy kereszt a kihajtott levelekkel édesapám kedvenc keresztábrázolása volt. A sír azt hirdeti, amit a gyülekezet néhai lelkésze évtizedeken keresztül prédikált a tatabányai szószékről, és amiből ma is élhet minden templomba járó evangélikus hívő: Krisztus kereszthalálából, a holt fából élet fakadt és fakad. A Feltámadt Úr egykor megáll a sír felett is. Az Úr, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz jön felénk naponta és zörget életünk ajtaján. Az idei ádventben is megszólít minket, és követésre hív.

Hálás vagyok Istennek a tatabányai gyülekezetért, ahol megkeresztelték, ahol konfirmáltam, és ahol éveken keresztül hallhattam az Élet igéjét, és az oltári szentség vétele mellett, a Szentlélek munkája által hűséges emberek bizonyosság-tételén keresztül Jézus Krisztussal találkozhattam.

Gregersen - Labossa György

LUTHER MA IS IDŐSZERŰ

JÖN A KIRÁLY!

„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számáron ül, számárcsikó hátán.”

(Zak 9,9)

Valóban Király, de szegény, - nincstelen. Éppenséggel nincs királyi ábrázatja, ha csak a földi királyok külső pompáját keresed rajta.

Pompát, várat, házat, pénzt és jószágot a földi királyoknak engedi át. Ám egyenek, igyanak, öltözködjének és építsenek fényűzőbben, mint egyebek. Ahhoz úgysem értenek, amit ez a koldus-király tud.

Krisztus segít; nemcsak egy bűn ellen, hanem minden bűnöm ellen, nem is csak az én bűnöm ellen, hanem az egész világ bűne ellen. Azért jön, hogy elvegye - nemcsak a betegséget, de a halált is, nemcsak az enyémet, hanem az egész világét. Mindezt azért mondja a próféta Sion leányának, hogy meg ne bot-

ránkozzék a Király nyomorúságos jövetelén, s csukott szemmel, nyitott füllel ne a szegényes bevonulásra nézzen, hanem *hallgasson, hallja meg* azt, amit erről a koldus-királyról hirdetnek. Mert látni csak a szegénységet lehet, - hogy nyeregtelen számaron sarkantyú nélkül úgy vonul be, mint egy koldus. De hogy magára veszi bűneinket, megfojtja a halált, s szentséget - üdvösséget, örök életet - ád, azt látni nem lehet. *Ezt tehát hallani és hinni kell.*

***Mint fogadjalak téged,
Világ Reménységét?
Mint köszönhetem fényed,
Mint siessék eléd?
Ó, drága Jézus, kérlek,
Te mutasd meg magad,
Hogy mi kedves tenéked,
És hogyan várjalak!***

(EÉ 141. ének)

Közreadja: id. Bánszky Pál

VALLÁSISMERET

Reinkarnáció

A tibetiek vallása a lámaizmus, amely a buddhizmusnak egy sajátos változata.

Eredete visszanyúlik arra a „pogány” bon vallásra, amikor még sem a buddhizmust, sem a brahmanizmust nem ismerték, illetve az utóbbiból ismerték és átvették azt az ősi tanítást, hogy egyetlen valóság a lélek, minden egyéb csak káprázat. Ennek a káprázatnak a neve *mája*.

A bon vallás ősi természetvallás, tömérdek istennel, az elhaltak szellemének tiszteletével, sok varázslattal, áldozatbemutatással, és azzal a természetvallások közt nem ritka felfogással, hogy az ember és a természetfölötti lények (istenek) között rituális kapcsolat létesíthető. ...

A folyamatos újraszületés (reinkarnáció) a tibeti vallás Indiából származó ősi sajátossága. Tudjuk, hogy valami hasonlóról az ógörög phitagoreusok is elmélkedtek, talán éppen indiai hatásra, de míg náluk a lélekvándorlás csupán filozófiájuk mellékterméke volt, addig Indiában és különösen Tibetben nemcsak a bölcséletüket és hitvilágukat, hanem a mindennapi életüket is döntően meghatározó meggyőződés.

Ímé a gyökerek.

„A buddhizmus észak felé, Tibetben, Kínában, Koreában és Japánban a *Mahájana-buddhizmus** formájában terjedt el, mégpedig mindenütt a legérdekesebb módon össze-keveredve ezen országok népeinek régi vallásaival. A legkülönösebb és legegységesebb formát kétségtelenül Tibetben öltötte magára.” (Szimonidesz Lajos: A világ vallásai, 330. o.)

Gautama Buddha i. e. 570 körül született Nepálban, ez a dátum minden teológia és történeti munka és fejtegetés kiindulópontja. Európában Hermann Hesse: Sziddhárta c. regénye dolgozta fel Buddha életét, igen érzékletesen. Buddha halála I. e. 480 körülre, Kusinagara vidékére tehető. (...)

Hogy a reinkarnáció miben gyökerezik? Az irodalom tanulmányozása csak az időt segített behatárolni: a Védák utáni időkre tehető (i. e. 800?). Ez az *Upanisadok* kora. (Meg az *áranjakáké* [erdei beszédeké], amelyek – szóbeli műfaj lévén – nem maradtak fenn.)

A filozófia pedig... A *preszókratikus* hagyatékot nem fogom most végigolvasni – bocsánat érte. Platón jutott csak eszembe (de ő már athéni klasszikus, 428-348): mondjuk a *Pamphüliai Ér látomása*, ez már hellenisztikus ízű.

Szóval mi is az eredeti forrása a reinkarnációnak? Jász Attila a költő – volt osztálytársam – elvégezte a Buddhista Főiskolát, de ő sem tudott segíteni, mert ugye ez a fogalom eredendően nem buddhista, hanem hindu. Csak annyit tudtam meg tőle, hogy jó helyen keresgélek az Upanisadok körül...

*: „*Nagy Szekér*” a buddhista vallási iskola egyik szárnya; a képet az üdvösségkeresésre vonatkoztatva: a régi irányzat az *egyéni* üdvözülés útját keresi és tanítja. Az új irányzat: ahol a kocsinak létrás oldalai vannak, amelyet ökrök húznak. Lassabban megy ugyan, de biztosan célhoz ér, és előnye, hogy az üdvösség útját a sokaság számára is járhatóvá teszi.

A *mahájána* a korábbi buddhizmussal szemben jelentős előrelépésnek tekinti magát. Lenézően *hinajánának* (kis, tulajdonképpen hitvány szekérnek) nevezi az előbbit, mivel csak egészen kevés kiválasztottat képes eljutatni a buddhaságba.

Hinduizmus - A tanítás dióhéjban

*A sok, eltérő és egymásnak ellentmondó hitű irányzat miatt a hindu vallásosságnak csak néhány közös eleméről lehet beszélni. Az első a **henoteizmus** elve, amely szerint végső soron mindenki ugyanazt az Istenséget imádja valamelyik megjelenési formájában (istenek, félistenek, avatárok). A második és harmadik közös elem a **karma-tan és a lélekvándorláshit** (ami a Védákban még nem, csak az Upanisadokban jelenik meg). (...) (www.apologia.hu)*

Ezek az előzmények magyarázzák az indiai filozófiát alapvető módon meghatározó upanisad-gondolkodás sajátos, kettős karakterét. Az erdei bölcsék tanításai egyértelműen megtagadták a hivatalos papi rend megkövült eszmerendszerét, ez a tagadás azonban a legtöbb esetben egy valódi reformáció jegyében történt, és a tradíció ősi, még eleven szellemi síkjaira próbált visszanyúlni. Így hát, bár az upanisad-tanok a maguk korában meglehetősen modern szemléletet hirdettek, az upanisad szó a későbbi időkben olyan fogalomra lett, amely mégis a legősibb tudás élő átörökítését jelentette. Ez nem csak az upanisadok kerettörténeteiből derül ki egyértelműen, amelyek szinte mindig mester-tanítvány párbeszédre építkeznek, de ezt jelenti maga az upanisad szó is, amit szó szerint a „mester mellé telepedés” kifejezéssel lehetne fordítani.

(Tengi-Takács László, www.mek1.mek.ro)

Cser Ákos

Igazság - hazugság

„Nem az a baj, hogy bármit mondasz, nem igaz,
A baj az, ha azt mondom: igazság – és te nem tudod, mi az...”

(Nyergeres Attila, Ismerős Arcok zenekar)

Szeretnék írni az igazságról, a szabadságról, és a rendről. Úgy volt, hogy valamilyen politikai cikket írok, de elég volt már a politikából! Főleg amiatt, hogy az elmúlt hetekben rengeteg írás született a kialakult politikai helyzettel kapcsolatban – sokszor egymásnak teljesen ellentmondóan –, különböző „szakértők” és „véleményformálók” tollából. Persze tudjuk, hogy ebben az országban a focinál már csak a politikához értenek többen.

Hazánk mostani morális válságáról nekem is megvan a saját véleményem. Konzervatív gondolkodású ember lévén, lehet sejteni, hogy mi az: a hazugság bármilyen formáját elutasítom, nem hiszek a kegyes hazugságban sem. Az igazság gyakran fáj és kellemetlen, de azt mindig túl lehet élni, meg lehet előbbutóbb érteni. A hazugsággal elvesz a bizalom, mindenféle társas kapcsolat lényege. Erkölcsi rigoristák, mint Kant, Fichte, mindennemű hazugságot tiltanak. Kant azt az elvet vallja, hogy nem kell mindent, ami igaz, megmondani, de minden, amit mondunk, az igaz legyen.

Azt gondolom, ha sok a hazugság, elveszítünk egy nagyon fontos dolgot is, amit úgy hívnak: rend. Bár sokan már rég elszakadtunk a rendtől, nem emlékszünk, mi is az igazi, a teljes rendje az emberi életnek. Nekünk, keresztényeknek azonban megvan a saját „használati utasításunk”, ez pedig a Tízparan-

csolat. Bizonyos parancsokat nagyon nehéz betartani, szeretném hinni, hogy legtöbbször azért sikerül.

Nagy fájdalom az, hogy úgy érzem, látszatdemokráciában élünk. Korlátozva érzem a vélemény szabadságát. A minap láttam a tv-ben nyilatkozni egy orvost az új egészségügyi programmal kapcsolatban. Az arca el volt takarva, a hangja el volt torzítva. Vajon miért nem merte a véleményét nyíltan vállalni, ha nem kell semmi retorziótól tartania? Nem lehet más gondolata, mint a törvény alkotóinak, mert esetleg kirúgják a munkahelyéről? Nem akarom hinni, hogy ez 2006-ban Magyarországon előfordulhat! Hát azért ugyan már, ha közölnivalóm van, és nem biztos, hogy egyezik a felsőbb hatalom véleményével, azért ellentmondhatok?

A politikusainkkal az a fő baj, hogy elfelejtették, hogy ők közszolgák. Mi, a polgárok négyévente választunk, és felhatalmazzuk őket arra, hogy a mi különböző ügyeinket – tudásuk legjavával – szolgálják. Ezek az emberek vannak a polgárokért, és nem fordítva. Azonkívül ezért csak fizetés jár nekik, mert nem szívességből ülnek ott.

Jó lenne azt gondolni, hogy legtöbbször majd egyszer rájön arra, hogy tiszta szívvel, becsületesen a legjobb a munkáját végezni! Szeretném írásomat Mindszenty bíboros mondatával befejezni: „Csak erkölcsi megújulásból lehet nemzeti föltámadás!”

Vörösné H. Judit

Hazánk itt vázolt helyzetéhez hadd álljon itt még egy vers, mely ugyan 1947-ben született, de sajnos ma is aktuális.

Wass Albert: Magyar cirkusz

Cirkusztól álmodtam az éjszaka.
Emberek, az álom szörnyű volt!
Még le sem ment a nap egészen
s már följött véresen a hold!

Indulót kürtölt frakkosan a Halál!
Körben a világ valamennyi népe
megtöltötte a páholysorokat
s minden szem az arénát nézte.

Ott gyilkolták egymást a magyarok,
torz jelmezekben részegen!
Szemükben láz, kezükben kés
s csorgott a vér a késeken...!

Mindenki küzdött ott mindenki ellen
és ezer bohóc röhögött!
A világ jelszavakat ordított
és fogadásokat kötött:

- Én arra a vörösre fogadok!
- Enyém a zöldinges legény!
- Szorítsd, te Árpád-címeres!
- A gatyás paraszt az enyém!

S a magyarok csak ölték egymást.
Tombolt a halál-zenekar.
S Európa cirkusz-porondján
fogyott, fogyott a magyar.

Aztán a végén egy maradt csak.
Ezer sebéből folyt a vére.
Bámult fáradtan, eszelősen
a véráztatta csatatérre.

A nézők elszámolták a fogadásokat.
Aki vesztes volt, fizetett.
Néhányan már ásitottak is.
Aztán mindenki hazament.

Pár kapzsi suhanc még összeszedte
az elesettek rongyait.
Aztán már csak a hold bámulta
borzadt szemével, vörösen
az új magyar Kaint.

Az 50 évvel ezelőtti forradalom

A forradalom 50. évfordulója alkalmából országsszerte megemlékezéseket tartottak. Tatabányán is megemlékeztek az 56-osok emlékművénél. Bencsik János arról a baji úti eseményről beszélt, amit én már hallottam keresztapámtól, e tragédia egyik túlélőjétől. Ő aktívan részt vett a baji, tatabányai harcokban, és sokat mesélt erről az időszakról. Hittel, reménnyel, hazafias szeretettel küzdöttek a rezsim ellen. Nagy volt az összefogás a közös célért: a független Magyarországért. Azon a bizonyos napon több fiatallal együtt a baji laktanyánál tűzharcba keveredtek, midőn Budapestre mentek

volna segíteni a honfitársaknak. 26 fiatal vesztette életét. Hetüket a tatabányai újtelepi temetőben temették el, a többieket hozzátartozóik távolabbi lakhelyükre vitték. Az itt eltemetettek emlékére keresztapám gyászbeszédet tartott. A forradalom 50. évfordulóján kegyelettel gondoltunk rájuk és mindazokra, akik az ország más területén lévő harcokban hunytak el a szabadságért. Mindannyiuk sírját nem találhatjuk meg, de őrizzük emléküket a szívünkben!

Vertényi Domonkos

Tatár Lajosné: Gondolatok az elmúlásról

Ha eljön az öregedés ráncos szürke napja, önmagadba roskadsz a múltat kutatva.

Milyen volt ifjúságom?

Volt erőm, célom?

Gyűjtöttem tudást, vagyont?

S ezt most mind itt hagyom?

Mit tettem szívből, szeretettel?

A bajba jutottnak nyújtottam kezem?

Vagy rideg közönnyel észre sem vettem?

A hazugság húzta le lelkem?

Vagy az igazhoz felemeltem?

Forog előttem életem kereke.

Fekete, fehér hullik ki belőle.

Az idő emlékeim tisztára mossa.

A méltatlant a sárba tapossa.

Tisztul az értékrend, mi a maradandó?

Már kezdem érteni, mi a mulandó.

Ragaszkodom még a földi rongyaimhoz, de lelkem készül a Mindenhatóhoz.

A földi lét értékeit nem vihetem.

Csak a megfoghatatlant a szellemit.

Ami vagy visszahúz vagy elrepít.

A nehezék tanulásra int, míg nem értem az istenit.

Akkor majd vámak a csillagok, ahol ismét, otthont kapok.

Az örökkévaló új kapukat nyit, hogy ismerkedjem vele megint.

Ez időben és térben végtelen.

Így földi ésszel meg sem érthetem.

Mikor leszek fénnyé megint, ami majd Istennel egyesít.

(a szerző a fenti megemlékezésben említett keresztapa özvegye)

Pályázati kiírás

A Tatabányai Evangélikus Alapítvány Kuratóriuma a 2006/2007. tanévre ősszel, a Lámpás előző számában kiírt ösztöndíjpályázat elbírálása során úgy döntött, hogy a jelentkezőknek az ösztöndíjat egyelőre az első félévre folyósítja, és a pályázatot ismételtlen meghirdeti, a második félévre (2007. február-május hónapokra) vonatkozóan.

A pályázatra minden közép-, vagy felsőfokú intézményben tanuló, a Tatabányai Evangélikus Egyházközséghez tartozó fiatal jelentkezhet a pályázati adatlap kitöltésével, mely megtalálható a templomban és a lelkészi hivatalban, vagy letölthető a gyülekezet weboldaláról. Az ösztöndíj egy összegben, tavasszal kerül kifizetésre. Az ösztöndíj mértéke a beérkező eredményes pályázatok alapján, a rendelkezésre álló összegre figyelemmel kerül majd meghatározásra. Az ösztöndíj kifizetésének előfeltétele érvényes iskolalátogatási bizonyítvány bemutatása.

Pályázatunkkal a korábbi évek gyakorlatának megfelelően szeretnénk a rendelkezésre álló keretek között szerény anyagi támogatást nyújtani az egyházközséghez tartozó fiatalok számára. Várjuk, hogy minél többen jelentkezzenek pályázati kiírásunkra.

Szeretettel és üdvözlettel:

Dr. Hidas János

a Tatabányai Evangélikus Alapítvány kuratóriumának elnöke

Óvodában is felsőfokon

A hagyományosan az őszi hónapokban megrendezett Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület Pedagógus Csendesnapja résztvevőit a celdömölki Szivárvány Óvoda látta vendégül ez évben. Társammal, Majorné Julikával törzsvendégei vagyunk ezen alkalmaknak. Nyomós ok tudna távol tartani bennünket, s a miértre a válasz egyszerű: mert jó itt lenni, hiszen azt kapjuk, amire szükségünk van, és tovább is adhatjuk: igényes és aktuális témaválasztást, példás szervezést, hiteles, jól felkészült előadókat, építő hozzászólásokat, szíves vendéglátást. A mágnes mindezekhez mindig egy-egy Ige, melyen keresztül megszólít Isten bennünket. 2006-ban az együtt gondolkodásra szólító Ige: Márk 10,14-ből került a hivatalos meghívóra: Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltátok el őket...

I. Bevezető áhítatában Ittész János püspök úr szándékosan választotta a Máté evangéliumbeli változatot, amely nem tiltásról, hanem akadályoztatásról beszél. Ki akadályozza meg a gyermekek Jézushoz vezetését? Aki megbotránkoztatja; aki nem vezet, csak küldi: „menjél, ha akarsz”; aki nem imádkozik értük; aki nem tudja, hogy az ember nem születik istenhittel. Keményen záporoztak az érvek, ez volt az igemagyarázó előre bevallott szándéka is.

II. A celdömölki óvodában Jézushoz vezetett, Óáltala megáldott, szeretetéből lelkesen szolgálni tudó gyermekekkel és felnőttekkel találkoztunk. Az óvoda 13 évvel ezelőtt nyitotta ki kapuit, azóta a gyermeklétszám megháromszorozódott, és az épület is megújult. A 13 év „terméséből” szolgáltak fel mindnyájunk örömeire – s hiszem, Isten dicsőségére – bemutatott műsorukban az ottaniak. Először kb. 20 mostani óvodás énekétől harsogott az előadóterem:

„Kicsi vagyok én, mégse félek én, mert engem Jézus szeret!
Boldog is vagyok, az is maradok...”

Nagy átéléssel játszottak el bibliai történeteket. Leckét kaptunk tőlük, mi megfáradt (hitű?), kételkedő felnőttek Jézus Urunknak a gyermeki hitről mondott igaz tanításából.

A volt óvodások (jelenleg általános és középiskolások) népes csapata – kb. 30 fő – folytatta a bizonyágtételt. Összetartozásuk és összeszokottságuk kellékeként kedves, szürke matrózgallért ill. nyakkendőt viseltek. 6 fő képzett zenészként kísérte a többieket. Dalaikból a teremtés rendjéből kizökkentett világ problémáinak orvoslása iránti őszinte vágy és tenni akarás csendült ki.

Őket a szülők kórusa váltotta (10 édesanya). Előadott műsorukból kommentár nélkül idézem:

„Jézus életem, erőm, békém, Jézus társam, örömöm, Benned bízom, Te vagy az Úr, Már nincs mit félnem, mert bennem élsz!”

III. A fenti műsort a szakmának szánt előadás követte. Mesterházy Balázs (gyülekezetünkben is ismert: indiai szolgálatáról tartott színes élménybeszámolót feleségével egy ádventi szeretetvendégség alkalmával) lelkes-hitoktató-tanár témája:

A vonzó tanári személyiség szerepe a hitre nevelésben. Fiatal tanártársam előadásával kapcsolatban elfogult vagyok. Előadására úgy emlékszem vissza, mint mögöttem tudott tanári pályám hitelesítőjére.

Néhány gondolat az értékes előadásból:

Nevelés célja: a jót szabad akarattal tegye az egyén és a társadalom javára.

Az emberről alkotott kép (*imago Dei*): Isten képmása vagyunk olyan értelemben, hogy szabad döntésünk van.

Hitre nevelés? Hitet nem lehet adni, de segíteni a hitre jutást lehet és kell!

Közösségbe tartozásra nevelés, mint út a magány és közösség között.

Hiteles keresztény pedagógus kapcsolatrendszere: saját család, saját gyülekezet, szülők, kollégák, diákok.

Mitől vonzó egy pedagógus? Hiteles (hívó, megértő, szociálisan érzékeny, természetes - legalább egy kis humor), nem keresi a népszerűséget, elfogadó, empatikus, kongruencia-képes (saját értékeiben való bizonyosság, szó és cselekvés egysége jellemzi).

Ó- és újszövetségi bibliai témákat is felsorakoztatott az előadó.

Pl.:

Mózes: kőtáblák összetörése } (érted teszem, nem ellenedre!)

Náthán: Dávid fegyelmezése

Jónás: „nemszeretem-feladat teljesítése”

Máté: tanítványok kiküldetése kettesével (szerető féltés)

Lukács: gazdag ifjú (kudarctörténet)

János: Nikodémus (a kérdező ember)

Alapértékek, eszmék, normák: Az élet tisztelete - ne ölj, a béke szeretete.

IV. Ács Györgyné győri óvodavezető visszatartotta a témát a kicsikhez: „Mit tehet a keresztyén óvoda?” című rövid, ám lelkes előadásában.

A keresztyén óvoda jó család mintájára szerveződik és baba-léptekkel halad. Nem rohan, nem siker- és teljesítménycentrikus.

Nevelési pillérei: játék; mese; egyszerű, tiszta környezet; biztonság

Adjon az Isten további alkalmakat, hogy gyarapodhassunk az Ő ismeretében, szándékának kutatásában, akarata megértésében!

Isten velünk, viszontlátásra!

Valkó Márta

Hitoktatás Tatabányán, Kr. u. 2006-ban

Köszönetet mondok Istennek kilenc gyermekért. Azokért, akik szeptember eleje óta állhatatosan jönnek hittanórákra.

Juli és **Balu**, akik minden hétfő reggel úgy mennek iskolába, hogy magukkal viszik a bibliai olvasókönyvüket és munkafüzetüket is. Délután, a napközi végeztével beülnek az autóba **Nikolász** mellé, aki a város másik részéből, egy másik iskolából, hasonlóképpen indul el, hogy együtt a Tátra utcába érve, csatlakozzanak **Andi**hoz és **Áron**hoz. Ott új dalokat tanulunk, meg a régi kedvenceket énekeljük újra; játszunk, beszélgetünk, és kicsik-nagyok külön, ki-ki a saját korosztálya szerint, tanuljuk Isten Országának jó hírét.

Ott van azután **Kitti** és **Lili**, akiké a szombat. Szüleikkel jönnek-mennek, és a kistemplomban töltik a délelőttöt **Ica néni**vel, mint az elmúlt évekből együtt maradt, hűséges csapat.

Ők heten a Tátra utcába járnak, iskolaidőn kívül. S vannak ketten: **Vivi** és **Tamás**, akiknek kedd és péntek délelőtt az iskolában van egy-egy hittanórájuk. Nehéz lenne megmondani, hogy könnyebb vagy nehezebb dolguk van-e a többiekénél, hiszen nekik nem kell külön utazniuk, viszont nemcsak szívbeli örömeikre, hanem iskolai bizonyítványuk számára tanulnak: osztályzatot kapnak havonta, negyedévente a munkájuk alapján.

Azonban tudjuk jól: nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk. Ez mindennél jobban igaz a hittanra: évtizedek boldogsága függ attól, hogy gyermekeink a dézsmálva fogyasztó világunktól tanulják-e meg az életet, mint kilátástalan küzdelmet, vagy Isten szavából, mint szeretetből kapott lehetőséget. Ahogy egy kedves énekben mondjuk: „... *Sorsom legyen a te kezdedben, Biztos helyen van a féltő szívedben...*”

Szép, meghitt dolog, hogy így, név szerint vehetjük kezünkbe ebben a kis újságban kilencüket. Mégis bátorítom a többi, gyülekezetünk területén élő gyermeket, és bátorítom elsősorban a **szüleiket**, akik elsődlegesen **felelősek gyermekeik napjaiért**, hogy csatlakozzanak a kis csapathoz. Az órák rendje a többi gyülekezeti esemény között ebben a lapban is olvasható, de igyekszünk mindenkivel az egyéni időbeosztása szerint egyeztetni, s tudunk segíteni a gyerekek szállításában is.

Schermann Gábor

* * * * *

Wass Albert: Látható az Isten

Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.
Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.

(1926. körül)

* * * * *

Felvételi hirdetés

A Deák Téri Evangélikus Gimnázium felvételt hirdet nyolcosztályos és négyosztályos tagozatára a 2007/2008-as tanévre, olyan jelenleg 4. illetve 8. osztályos keresztyén – elsősorban evangélikus – tanulók számára, akiknek mind a magatartásuk, mind a tanulmányi eredményük jó.

Kollégiumi elhelyezést tudunk biztosítani.

Jelentkezési lapok a budapesti és a Pest megyei evangélikus lelkészi hivatalokban, valamint iskolánkban szerezhetők be. És letölthetők az iskola honlapjáról (www.deg.sulinet.hu).

A jelentkezés határideje: 2007. február 15.

A jelentkezési lapokat kérjük a gimnázium címére küldeni vagy személyesen leadni az iskolatitkárnál.

Címünk: 1052 Budapest, Sütő utca 1.

Barlangtúra

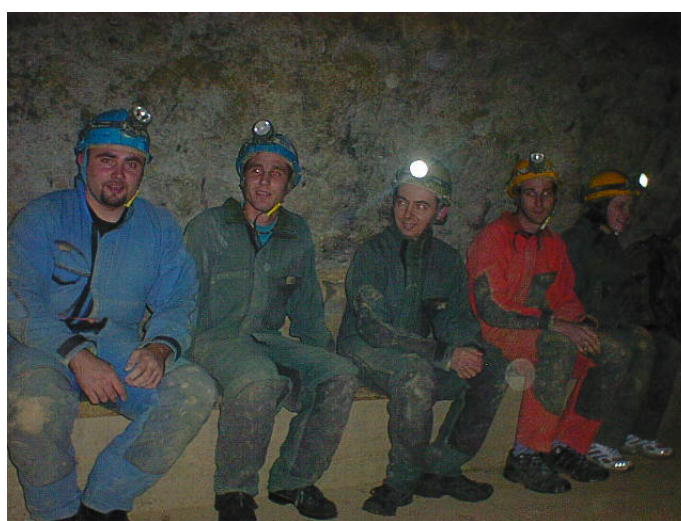
November 25-én délután a gyülekezet ifjúságának egy része leszállt a budapesti Mátyáshegyi barlangba. A túrát 3 órára terveztük. Az a tény, hogy több mint 3 órán keresztül a föld alatt leszünk (néhol akár 50 méter mélyen), ijesztő volt.

Azonban minket az aznapi útmutatói ige bátorított:

„Aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani az életét? Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt?” (Lk 12,25-26)

Így tehát a hatalmas barlangba bátran mentünk le. Különben sem kellett volna aggódnunk, mert a túra-vezetőnk (Gábor) több mint 1700-szor járt lent a barlangban, így akár teljes sötétségben is ki tudott már találni onnan körülbelül másfél óra alatt.

Sokszor voltunk szó szerint szorult helyzetben. Az úgynevezett Micimackó lyuk is egy ilyen hely volt. Itt még a sisakunkat is le kellett vennünk ahhoz, hogy átférjünk rajta. Ez a feladat azonban nem volt kötelező. Ám nemcsak szűk helyek, hanem tágas folyosók is voltak, például az óriások folyosója. Ám néha ezeken

a helyeken sem volt könnyű a haladás a vizes sziklák vagy a meredek emelkedők miatt.

Ráadásul a túra utolsó métereit teljes sötétségben tettük meg, hogy kipróbálhassuk azt, hogyan lehet a teljes sötétségben tájékozódni. Minden megpróbáltatás ellenére az ifjúság sikeresen vette az akadályokat, és épségben visszaérkeztünk a felszínre.

Juhász Dénes

Mákos zserbó karácsonyra

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 17dkg porcukor, 15 dkg zsír, 1 db tojás, ½ csomag élesztő, 2 csomag vaníliás cukor, 2 dl tejföl

A töltelékhez: 30 dkg mák, 15 dkg cukor, 1 db citrom reszelt héja, szilvalekvár, víz

A hozzávalókból tésztát gyúrunk és három részre osztjuk. Legalább 2 órán keresztül hűtőben pihentetjük. A töltelékhez a mákot kevés vízben megfőzzük, hozzáadjuk a cukrot és a citromhéjat. A három részre osztott tésztát kinyújtjuk, megkenjük szilvalekvárral és erre tesszük a mákos töltelék felét. Ráhelyezzük a második tésztalapot, és azt is megkenjük, majd a harmadik lappal beborítjuk, és megsütjük. Ha kihűlt, csokimázzal lekenjük.

Vörösné H. Judit

HÍREK, ESEMÉNYEK

- ☼ **Ádventi kézműveskedésre** hívunk szeretettel kicsinyeket és nagyokat **december 16-án, szombaton 10 órára** a Tátra utcai kistemplomba.
- ☼ **Gyülekezeti szeretetvendégség** lesz a Tátra utcai kistemplomban **december 17-én**, ádvent 3. vasárnapján **16 órától**. Vendégünk lesz *Bencsik János*, Tatabánya polgármestere, aki erdélyi zarándokútja kapcsán vall életéről, értékrendjéről. Várjuk erre az alkalomra gyülekezetünk tagjain túl az érdeklődőket, emberi közösséget keresőket.
- ☼ **Templomi karácsonyfa díszítés** lesz **december 23-án, szombaton 10 órakor** a Jókai utcai templomban.
- ☼ **Ifjúságunk hagyományos szentesti ünnepe** idén a **hajléktalanok menedékhelyén** (Hegy u. 20.) lesz **december 24-én 15.30 órakor**.
- ☼ **A karácsonyi-újévi ünnepek istentiszteleteit** az alábbiak szerint tervezzük (ezek az alkalmak a **Jókai utcai templomban** lesznek):

December 24. vasárnap 10 ⁰⁰	Ádvent 4. vasárnap i istentisztelet gyermekek szolgálatával, úrvacsorával
December 24. vasárnap 17 ⁰⁰	Karácsony esti istentisztelet
December 25. hétfő 10 ⁰⁰	Karácsonyi istentisztelet úrvacsorával
December 26. kedd 10 ⁰⁰	Karácsony 2. napi istentisztelet úrvacsorával
December 31. vasárnap 10 ⁰⁰	Karácsony utáni vasárnap i istentisztelet
December 31. vasárnap 17 ⁰⁰	Óév esti istentisztelet
Január 1. hétfő 10 ⁰⁰	Újévi istentisztelet úrvacsorával
Január 6. szombat 10 ⁰⁰	Vízkereszti istentisztelet úrvacsorával

- ☼ A 2007. évi **ökumenikus imahét** előreláthatólag január 15-20. között lesz városunkban.
- ☼ **Bibliórak szerdánként 17 órakor** vannak, általában Klespitz Jenőné testvérünknel, a konkrét alkalmakról célszerű érdeklődni. Ezeknek az estéknek a témája az Újszövetség utolsó, sok találgatást és félreértést okozó darabja, a **Jelenések könyve**.
December 13-án a biblióra vendége **Nagy Erzsébet orvosnő** Tatóról, akivel a **természetgyógyászat és a keleti gyógy módok** kérdéseiről beszélgetünk.
December 20-án **ádventi biblióra** lesz, 27-én pedig **téli szünetet** tartunk, nem lesz alkalom.
- ☼ **Filmklub** a Tátra utcai kistemplomban legközelebb **január 26-án**, majd **február 23-án**, pénteki napokon lesz, **17 órakor**. Témájáról érdeklődni lehet a lelkési hivatalban, illetve előtte az istentiszteleteken kihirdetésre kerül.
- ☼ **Női ökumenikus imnap** lesz **március 2-án**, pénteken **17 órakor** a Jókai utcai templomban.
- ☼ Gyülekezetünk életével kapcsolatos **képeket, írásokat köszönettel fogadunk**. Ezeket másolás, digitalizálás után visszaadjuk tulajdonosának.
- ☼ A 2006. márciusban városunkban is megrendezett **ProChrist evangélizáció** teljes **DVD** felvétele megvan a lelkési hivatalban. Kérésre kölcsönadjuk, illetve másolható.
- ☼ Továbbra is várjuk olyan Testvérek jelentkezését, akik szívesen kitennék a **Lámpás újság példányait** irodájukban, tüzletükben, hogy a betérők vihessenek belőle.

* * * * *

REMÉNYSÉGGROVAT

AKIK GYÜLEKEZETÜNKBEN 2006. SZEPTEMBER 3., SZENTHÁROMSÁG ÜNNEPE UTÁNI 12. VASÁRNAP ÉS 2006. DECEMBER 10., ÁDVENT 2. VASÁRNAPJA KÖZÖTT ELHÍVÁST KAPTAK...

☞ **... a keresztségben Isten országába:**

szeptember 10.	Lázár Levente	Mirider Veronika (ref.) és Lázár Attila (ev.)	Lk 10,19-37
----------------	----------------------	---	-------------

☞ **... az élet és halál Urától:**

november 19.	Auer Józsefné sz. Czéh Erzsébet	76 évesen	Mt 25,31-46 ¹
december 6.	Lamper Elekné sz. Nagy Mária	98 évesen	Rm 14,7-9 ²

¹ Auer Józsefné hamvait családi körben őrzik, ezért őt vasárnap i istentisztelet keretében tettük le Isten kezébe.

² Lamper Elekné dr. Dely Lászlóné presbiter testvérünk édesanyja, s a téli hónapokat minden évben Tatabányán töltötte. Temetése Körmenten volt.

Forgalomkorlátozás

Minden a szokásos rendben ment. Az autópályára igyekvők szépen indexeltek, várták, hogy mikor kanyarodhatnak a bevezetőre. Az autópályáról lefelé igyekezők megálltak az elsőbbségadás táblánál: várták, mikor üresedik a főútvonal anynyira, hogy bekapcsolódhassanak ők is a menetbe. Minden a szokásos rendben zajlott a négyes kereszteződésnél.

És megjelent a narancssárga autó. Fehér csikkal az oldalán. Kiszálltak a karbantartók. Kicsit csöpögni kezdett az eső.

Elővettek egy táblát és szépen, nyugalmasan elindultak az autópályáról lefelé jövőkhöz. Lassan, komótosan tartotta az egyikük a piros táblát, a másik leverte. Az első autós kissé kíváncsian, majd értetlenül megtorpant. A karbantartók rá se hederítettek, visszasétáltak a járművükhöz. A sztráda felől lassan feltorlódo autósor dühödt dudálásba kezdett. A másik három irányba ment mindenki a maga útján.

A narancssárga emberek másik táblával igyekeztek a főútvonal kereszteződés előtti szakaszára, és leütöttek egy hatalmas táblát. Ordítottak rajta a betűk, a tábla szinte elfoglalta az egész utat. Nem volt más lehetőség: megállt az első sofőr, majd szépen lefékeztek mögötte is. Páran még járatták a mo-

tort reménykedve. A ködösen felgyűlő szén-monoxidban lassan sétáltak a harmadik táblával a műanyag ruhások. Már az autópályára sem volt szabad felhajtani. Órült kakofónia: többnyelvű dudálás és dallamkürtök, méltatlankodás a haladásért, az életért.

De nem volt könnyörület: a negyedik irány is megkapta a jogos jussát. Minden úton állt a forgalom, az autósor, mindenhol a hatalmas piros-fehér STOP felirat látszódott. A narancssárga ruhások beszálltak a közlekedési eszközükbe és eltűntek. Talán szálltak.

Az első autósok nyugodtan vártak, türelmesen, beletörődve. Néha félve a visszapillantóba lestek: féltek a mögöttük levőtől, amit és akiket hátrahagytak már. De úgysem tehettek sem azok, sem ők semmit...

Csendesült lassan a hang is. Kitisztult a levegő: már egy motor sem égett. Ültek és vártak. Mindannyian. Halotti csendben...

..... És pár év-, vagy évezred múltán végigsétált köztük egy - talán aki leverte a táblát - narancssárga ruhás, és intett: te jobbra, te balra. Hogy visszaálljon a rend...

(schsze)

Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a fölt és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten!

Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradtság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülénék. Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod? Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

(Zsolt 90)

Ezzel az igével kívánunk minden kedves olvasónknak áldott, békés karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!

Sajtfánk szilveszterre:

Hozzávalók: 2,5 dl tej, 1 mokkáskanál só, 8dkg margarin, 16dkg liszt, 3 tojás, 12dkg trappista
A lekenéshez: 2 tojássárgája

A tejet felforraljuk, megsózzuk, a margarint beletesszük. Amikor felolvadt, a lisztet beleszórjuk, és szüntelenül keverve főzzük 1-2 percig. Akkor jó, ha elválik az edény falától. A tűzről levéve, azon forrón, a tojásokat egyesével fakanállal vagy robotgéppel alaposan beledolgozzuk. Megvárjuk, amíg langyosra hül, akkor a sajtot is hozzákeverjük. Megnedvesített kézzel diónyi gombócokat szaggatunk belőle, és sütőlemezre rakjuk. Kikevert tojássárgájával lekenjük, végül közepesen forró sütőben kb. 25 percig sütjük. Fontos, hogy a sütő ajtaját ne nyissuk ki, csak a vége felé.

Vörösné H. Judit

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink		
Alkalom	Mikor?	Hol?
Imaközösség	Istentisztelet előtt	Jókai út 81.
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ -kor	Jókai út 81.
Alsós hittanóra	Hétfő 15 ¹⁵ -kor	Tátra u. 13.
Felső hittanóra	Hétfő 15 ¹⁵ -kor és Szombat 10 ⁰⁰ -kor	Tátra u. 13.
Iskolai hittanóra	Kedd 11 ⁴⁵ -kor (5.óra), Péntek 9 ⁵⁵ -kor (3.óra)	Szent Margit Iskola Botond v. u. 1.
Ifjúsági közösség	Szombat 18 ⁰⁰ -kor	Tátra u. 13.
Bibliaóra	Szerda 17 ⁰⁰ -kor (kivéve december 27.)	Tátra u. 13. vagy Előd vezér u. 18.
Minden hónap első vasárnapján úrvacsoraosztás van az istentiszteleten. Az események részleteiről, pontos programjáról érdeklődni lehet a lelkészi hivatalban illetve a presbitereknél.		

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldallal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a teranova@citromail.hu címre várjuk.

A **Lámpás szerkesztősége** köszönettel fogad írásokat az alábbi címre: lampas@lutheran.hu

Szeretettel hívunk mindenkit a **gyülekezeti levelezőlistákra:**

fraternet-tatabanya@lutheran.hu

(általános gyülekezeti információk)

fraternet-tbifi@lutheran.hu (ifjúsági lista)

Ezekre jelentkezni lehet a lelkészi hivatal címén: tatabanya@lutheran.hu

A lelkészi hivatal címe: Tatabánya-Alsógalla, Tátra u. 13.
Telefon: 34/316-201

Schermann Gábor lelkész elérhető ezen kívül a 20/824-2764-es telefonszámon, valamint a gabor.schermann@lutheran.hu illetve tatabanya@lutheran.hu e-mail címeken.

Hivatali idő: megbeszélés szerint

Kedves Testvérek!

A Lámpás ezen számához mindenkinek egy **csекket**, valamint két, az adóbevalláshoz csatolható **1%-os rendelkező nyilatkozatot** mellékelünk.

Aki bármilyen jogcímen – **egyházfenntartói járulé**k, általános vagy céladomány – szeretne **befizetni gyülekezetünk pénztárába**, megetheti e csekk segítségével is.

Aki pedig adót fizet az államnak, azt kérjük, hogy a Magyarországi Evangélikus Egyház javára szóló **rendelkező nyilatkozatot** adja be adóbevallásához. Aki pedig még nem döntött a **másik 1%** felhasználásáról, annak bizalommal ajánljuk **gyülekezetünk alapítványát**.

További csekkek, rendelkező nyilatkozatok, valamint ezekkel kapcsolatos információk a lelkészi hivatalban kérhetők.

Köszönjük azoknak a figyelmességét, akik az elmúlt évben nem felejtettek el rendelkezni befizetett adójuk 1 %-áról!

Alapítványunk ebben az évben a 2005. évi jövedelemadó utáni rendelkezésekből 271.000 Ft-ot kapott. Ezt az összeget az alapító okiratban foglaltaknak megfelelően fiatal evangélikus diákok **tanulmányi ösztöndíjára, ifjúsági és missziós programok** támogatására, valamint a **Lámpás újság** kiadásának költségeire fordította.

☞ Bizalommal kérjük azok jelentkezését, akik egészségi állapotuk miatt nem tudnak az istentiszteletekre vagy más alkalmakra eljönni. Szívesen segítünk autóval, hogy ilyen akadály ne válasszon el senkit a gyülekezet közösségétől!

☞ Várjuk a kórházban fekvő betegekről való híradást, hogy személyesen meglátogathassuk őket, illetve azok jelzését, akik otthonukban szeretnék úrvacsorát venni.

☞ Kérjük az új otthonba költözöttek, illetve az újonnan a gyülekezet területére került testvérek lakcímének jelzését.

☞ Szívesen veszünk minden, a gyülekezet szokásaival vagy személyes igénnyel kapcsolatos kéréseket.

LÁMPÁS – Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
Megjelenik negyedévente

Az újság előállításához adományokat köszönettel fogadunk erre a számlára: Tatabányai Evangélikus Egyházközség
OTP Bank: 11740009-20201533

Felelős kiadó: Tatabányai Evangélikus Alapítvány
Szerkesztőbizottság: Cser Ákos, Kemény Ilona, Kemény István, Vertényi Domonkos

Felelős szerkesztő: Schermann Gábor

